COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.5.2018
COM(2018) 364 final

PART 2/2

COMUNICARE A COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU, BANCA CENTRALĂ EUROPEANĂ, COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL ȘI COMITETUL REGIUNILOR

Tabloul de bord privind justiția în UE pentru 2018

3.3. Independența

Independența sistemului judiciar este o cerință care derivă din principiul protecției jurisdicționale efective menționat în articolul 19 din TUE și din dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe, consacrat în Carta drepturilor fundamentale a UE (articolul 47) ([95]). Aceasta garantează echitatea, predictibilitatea și securitatea sistemului juridic, care sunt elemente importante pentru un mediu de investiții atractiv. În plus față de indicatorii din diverse surse privind independența judiciară, tabloul de bord prezintă o serie de indicatori privind modul în care sunt organizate sistemele de justiție pentru a proteja independența judiciară în anumite tipuri de situații în care aceasta ar putea fi amenințată. Continuând cooperarea cu rețelele judiciare europene, în special cu Rețeaua Europeană a Consiliilor Judiciare (RECJ), Rețeaua Președinților Curților Supreme de Justiție din UE (NPSJC) și Asociația Consiliilor de Stat și a Jurisdicțiilor Administrative Supreme ale UE (ACA-Europa), Tabloul de bord privind justiția în UE pentru 2018 prezintă cifre noi sau actualizate cu privire la numirea și demiterea judecătorilor, a președinților de instanță și a judecătorilor membri ai Consiliilor Judiciare, precum și cu privire la organizarea serviciilor de urmărire penală și competențele și activitatea judiciară a celor mai înalte instanțe naționale în situațiile legate de judecători.

3.3.1. Percepția asupra independenței sistemului judiciar

Figura 55: Percepția asupra independenței instanțelor și judecătorilor în rândul publicului larg *[sursa: Eurobarometru ([96]) — culori deschise: 2016 și 2017, culori închise: 2018]*

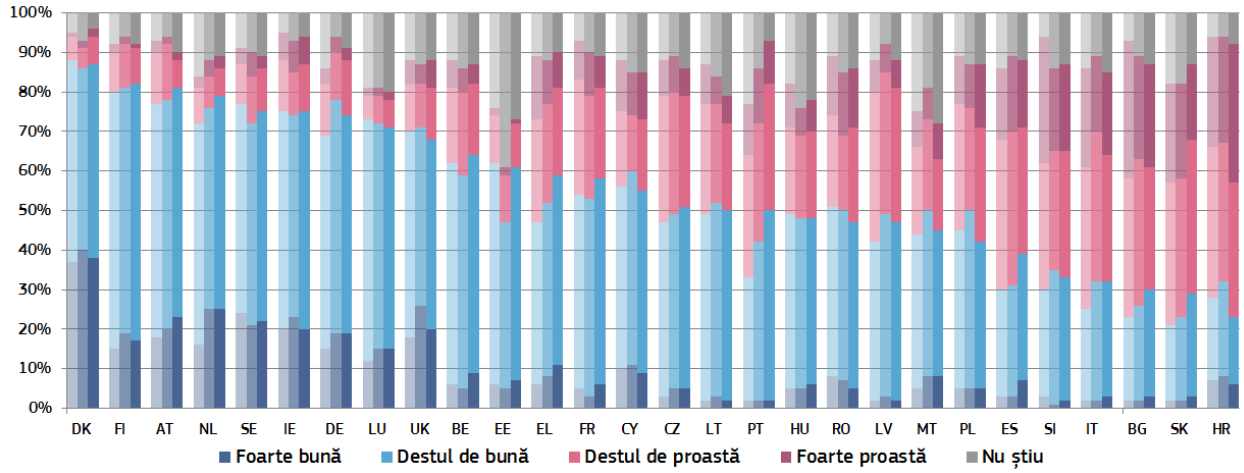

Figura 56 prezintă principalele motive indicate de respondenți pentru lipsa de independență percepută a instanțelor și a judecătorilor. Respondenții din rândul publicului larg care au evaluat independența sistemului de justiție ca fiind „destul de proastă” sau „foarte proastă” au avut posibilitatea de a alege dintre trei motive care să explice calificativul acordat. Statele membre sunt enumerate în aceeași ordine ca în Figura 55.

[95] http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:12012P/TXT&from=RO

[96] Sondajul Eurobarometru FL461, desfășurat între 15 și 16 ianuarie 2018. Răspunsuri la întrebarea: „În opinia dumneavoastră, cum ați evalua sistemul de justiție din (țara dumneavoastră) din punctul de vedere al independenței instanțelor și judecătorilor? Considerați că este foarte bun, destul de bun, destul de prost sau foarte prost?”: https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/effective-justice/eu-justice-scoreboard_ro

Figura 56: Principalele motive ale lipsei de independență percepute de publicul larg *(procentul din totalitatea respondenților — o valoare mai mare înseamnă mai multă influență) [sursa: Eurobarometru ([97])]*

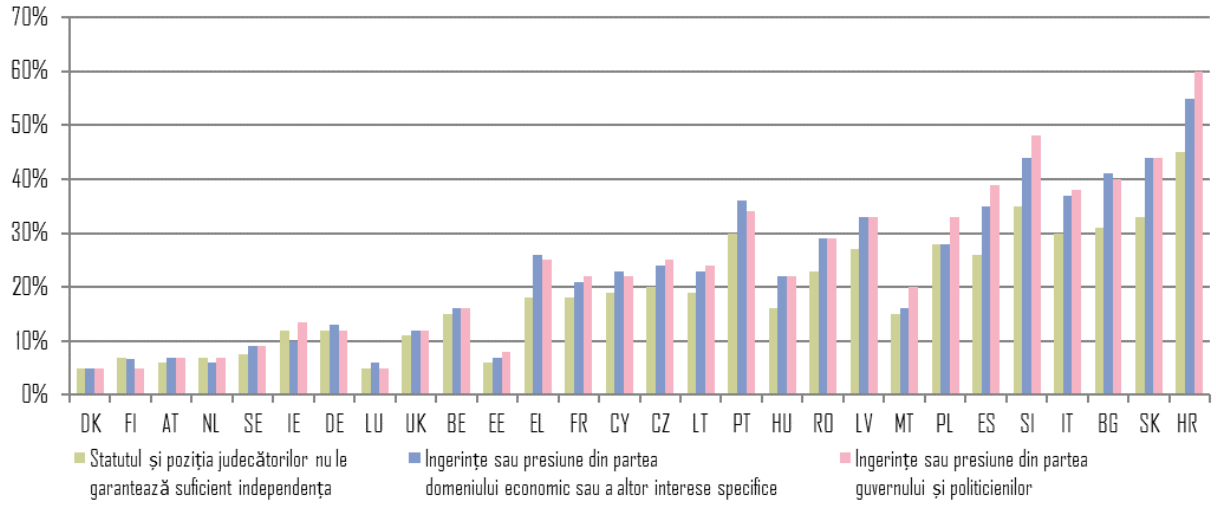

Figura 57: Percepția în rândul întreprinderilor asupra independenței instanțelor și judecătorilor *[sursa: Eurobarometru ([98]) — culori deschise: 2016 și 2017, culori închise: 2018]*

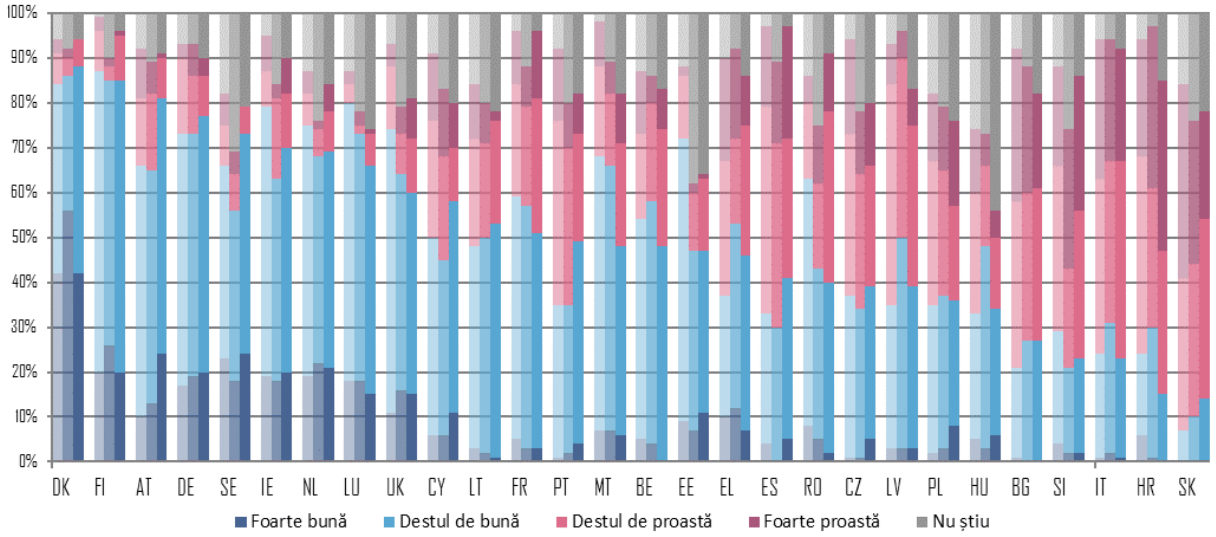

Figura 58 prezintă principalele motive indicate de respondenți pentru lipsa de independență percepută a instanțelor și a judecătorilor. Respondenții din rândul întreprinderilor care au evaluat independența sistemului de justiție ca fiind „destul de proastă" sau „foarte proastă" au avut posibilitatea de a alege dintre trei motive care să explice calificativul acordat. Statele membre sunt enumerate în aceeași ordine ca în Figura 57.

[97] Sondajul Eurobarometru FL461, răspunsuri la întrebarea: „Ați putea să spuneți în ce măsură fiecare dintre următoarele motive explică evaluarea dumneavoastră cu privire la independența sistemului de justiție din (țara noastră): foarte mult, într-o oarecare măsură, nu chiar, deloc?".

[98] Sondajul Eurobarometru FL462, desfășurat între 15 ianuarie și 24 ianuarie 2018. Răspunsuri la întrebarea: „În opinia dumneavoastră, cum ați evalua sistemul de justiție din (țara dumneavoastră) din punctul de vedere al independenței instanțelor și judecătorilor? Considerați că este foarte bun, destul de bun, destul de prost sau foarte prost?": https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/effective-justice/eu-justice-scoreboard_ro

Figura 58: Principalele motive ale lipsei de independență percepute de întreprinderi *(procentul din totalitatea respondenților — o valoare mai ridicată înseamnă o influență mai mare) [sursa: Eurobarometru ([99])]*

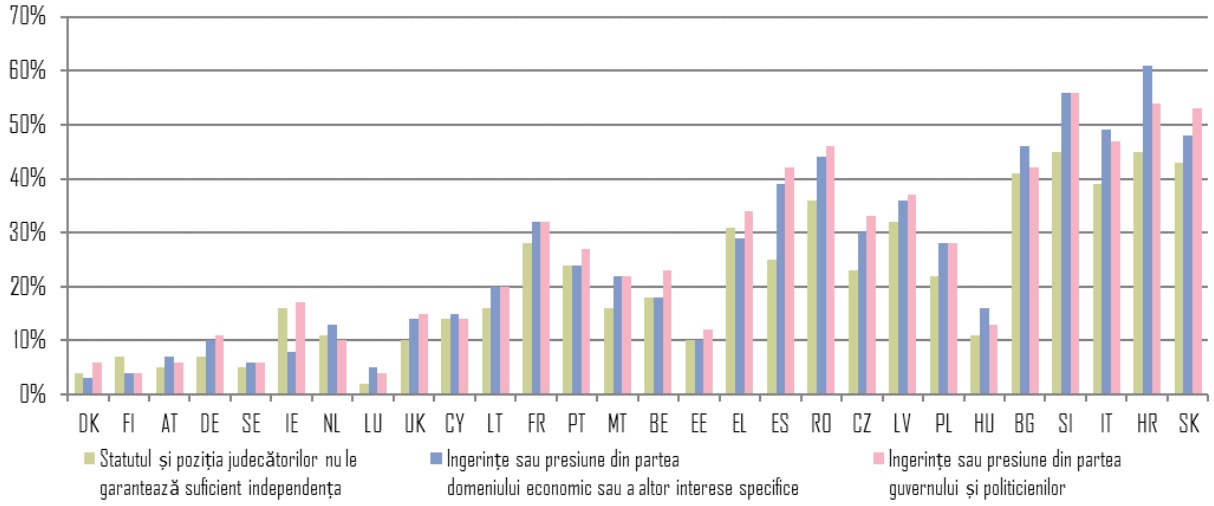
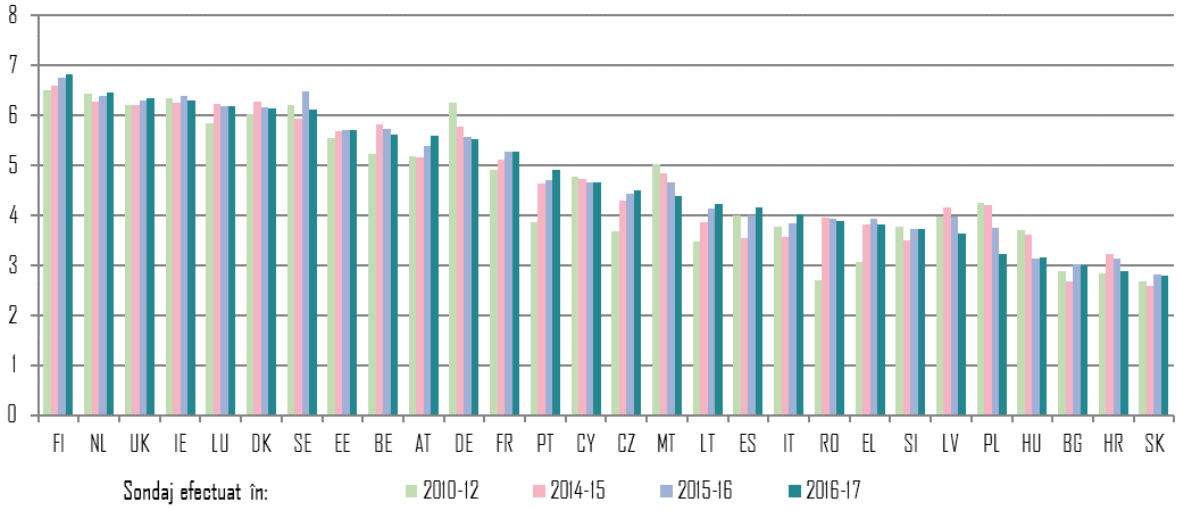

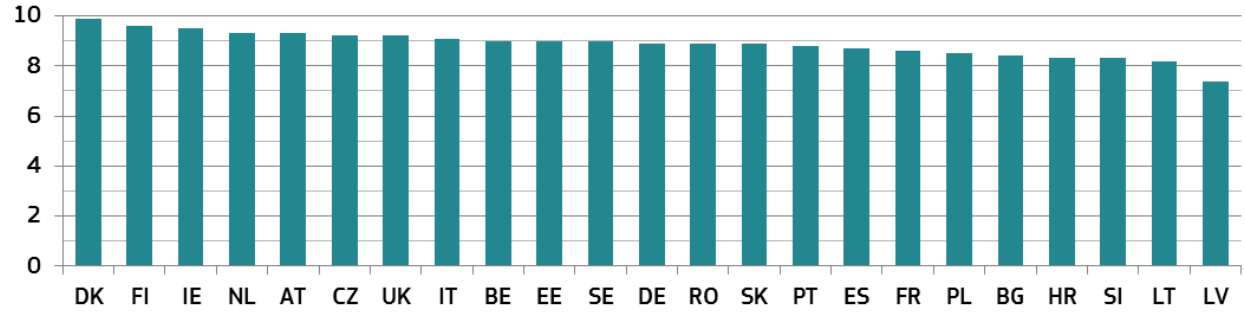
Figura 59: Percepția în rândul întreprinderilor cu privire la independența sistemului judiciar *(percepție — o valoare mai mare înseamnă o percepție mai bună) [sursa: Forumul Economic Mondial ([100])]*

[99] Sondajul Eurobarometru FL462; răspunsuri la întrebarea: „Ați putea să spuneți în ce măsură fiecare dintre următoarele motive explică evaluarea dumneavoastră cu privire la independența sistemului de justiție din (țara noastră): foarte mult, într-o oarecare măsură, nu chiar, deloc?”.

[100] Indicele furnizat de FEM se bazează pe răspunsurile date în cadrul sondajului la întrebarea: „În țara dumneavoastră, cât de independent este sistemul judiciar de influențele exercitate de guvern, de persoane sau de întreprinderi? [1 = nu este deloc independent; 7 = complet independent]”. Răspunsurile la sondaj au fost furnizate de un eșantion reprezentativ de întreprinderi care își desfășoară activitatea în principalele sectoare ale economiei (agricultură, industria prelucrătoare, industria neprelucrătoare și servicii) din toate statele membre în cauză. Sondajul este administrat în diferite formate, inclusiv prin interviuri față în față ori discuții telefonice cu manageri, prin intermediul formularelor pe suport de hârtie trimise prin poștă, precum și prin sondaje online: https://www.weforum.org/reports/the-global-competitiveness-report-2017-2018

Figura 60: Percepția în rândul judecătorilor cu privire la independența sistemului judiciar în anul 2017 *(percepție — o valoare mai mare înseamnă o percepție mai bună) [sursa: Rețeaua Europeană a Consiliilor Judiciare ([101])]*

3.3.2. Independența structurală

Garanțiile independenței structurale presupun stabilirea de norme, inclusiv cu privire la numirea judecătorilor ([102]). În anumite tipuri de situații în care independența poate fi în pericol, au fost elaborate standarde europene, în special de către Consiliul Europei, de exemplu în *Recomandarea Consiliului Europei din 2010 privind judecătorii: independența, eficiența și responsabilitățile* („Recomandarea din 2010") ([103]). Tabloul de bord prezintă o serie de indicatori privind modul în care sunt organizate sistemele de justiție pentru a proteja independența judiciară în aceste tipuri de situații.

Această ediție include indicatori suplimentari privind gradul de implicare a executivului și a parlamentului în numirea și revocarea judecătorilor (figurile 61-64), numirea și revocarea președinților de instanță (figura 65) și numirea judecătorilor membri ai Consiliilor Judiciare (figura 66) ([104]). Pentru prima dată, Tabloul de bord privind justiția în UE oferă o imagine de ansamblu a modului în care sunt organizate serviciile de urmărire penală în statele membre (figura 67) ([105]), precum și competențele și activitatea judiciară a celor mai înalte instanțe

[101] Graficul se bazează pe răspunsurile date la întrebarea: „Pe o scară de la 0 la 10 (unde 0 înseamnă «deloc independent» și 10 înseamnă «cel mai înalt grad posibil de independență»): în calitate de judecător nu mă simt deloc independent sau mă simt complet independent". Pentru cazurile în care rezultatele medii ale sondajului pe țări au fost aceleași, a fost utilizată ordinea de protocol a UE. Un total de 11 140 de judecători au participat la sondajul efectuat la sfârșitul anului 2017. Următorii membri ai RECJ nu au luat parte la sondaj: EL, MT, și HU. Ministerele de justiție și autoritățile judiciare din CZ, DE, EE, AT, SE și FI sunt observatori ai RECJ. Raportul RECJ este disponibil la: https://www.encj.eu/articles/71

[102] Punctele 46 și 47 din Recomandarea CM/Rec (2010) 12 a Comitetului de Miniștri către statele membre privind judecătorii: independența, eficiența și responsabilitățile prevăd că autoritatea care ia deciziile cu privire la selecția și cariera judecătorilor ar trebui să fie independentă de puterea executivă și de cea legislativă. În vederea garantării independenței acesteia, cel puțin jumătate din membrii autorității ar trebui să fie judecători aleși de colegii lor. Cu toate acestea, în cazul în care există dispoziții constituționale sau alte dispoziții legale conform cărora șeful statului, guvernul sau puterea legislativă ia decizii cu privire la selecția și cariera judecătorilor, ar trebui să se desemneze o autoritate independentă și competentă, formată în proporție substanțială din membri ai puterii judiciare (fără a aduce atingere normelor aplicabile consiliilor judiciare cuprinse în capitolul IV), care să emită recomandări sau puncte de vedere pe care autoritatea relevantă împuternicită să facă numiri să le pună în practică.

[103] Recomandarea CM/Rec (2010) 12 a Comitetului de Miniștri către statele membre privind judecătorii: independență, eficiență și responsabilități.

[104] Figurile se bazează pe răspunsurile la un chestionar actualizat, elaborat de Comisie în strânsă colaborare cu RECJ. Răspunsurile la chestionarul actualizat trimise de statele membre în care nu există consilii judiciare sau care nu sunt membre ale RECJ (CZ, DE, EE, CY, LU, AT și FI), au fost obținute în cooperare cu Rețeaua Președinților Curților Supreme de Justiție din UE.

[105] Figura se bazează pe răspunsurile la un chestionar actualizat elaborat de Comisie în strânsă colaborare cu Grupul de experți privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului.

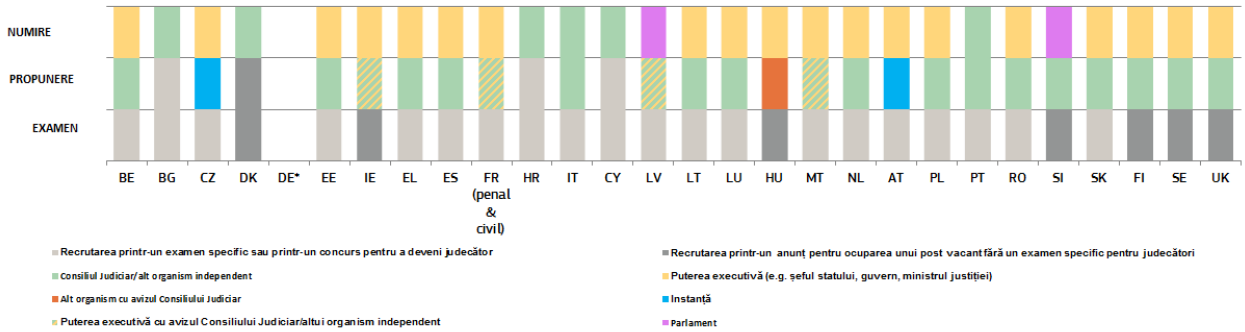
judecătorești în situațiile referitoare la judecători (figura 68) ([106]). Figurile prezintă cadrele naționale așa cum au fost ele în vigoare în decembrie 2017.

Figurile prezentate în tabloul de bord nu oferă o evaluare și nici nu prezintă date cantitative privind eficacitatea garanțiilor. Intenția nu este ca acestea să reflecte complexitatea și detaliile garanțiilor. Stabilirea mai multor garanții nu asigură, în sine, eficacitatea unui sistem de justiție. Ar trebui remarcat, de asemenea, că punerea în aplicare a politicilor și a practicilor de promovare a integrității și de prevenire a corupției în cadrul sistemului judiciar este esențială și pentru garantarea independenței sistemului judiciar. În cele din urmă, protecția eficientă a independenței sistemului judiciar necesită o cultură a integrității și imparțialității, însușită de magistrați și respectată de întreaga societate.

– Garanții privind numirea și revocarea judecătorilor și a președinților de instanță –

Figura 61 prezintă o imagine de ansamblu actualizată a organismelor și autorităților care propun judecători la prima numire în instanțele de prim grad de jurisdicție și a autorităților care îi numesc. De asemenea, aceasta arată dacă recrutarea judecătorilor se realizează în urma unei examinări sau a unui concurs specific pentru judecători, sau în urma lansării unui anunț pentru ocuparea unui post vacant fără o examinare corespunzătoare.

Figura 61: Numirea judecătorilor: autoritățile împuternicite să facă propuneri și, respectiv, numiri (*) ([107])

(*) În mai multe țări, există alte autorități sau organisme (de exemplu, președinți de instanță, judecători) care pot sau ar trebui să delibereze sau să fie consultate cu privire la candidații la funcțiile de judecători [de exemplu în BE, CZ, DE, EE, LT, HU, NL, AT, UK (EN + WL), UK (SC)]; În unele țări (de exemplu, LT și PL), anumiți candidați sunt scutiți de examinarea specială pentru judecători datorită calificărilor și experienței lor anterioare. CZ: președintele numește în mod oficial judecătorii, ministrul justiției decide cu privire la numirea unui judecător la o anumită instanță. În practică, președinții instanțelor regionale nominalizează candidații la posturile de judecători. Ulterior, lista candidaților este înaintată Ministerului Justiției, care o transmite șefului statului (după ce examinează toate aspectele). DE: procedurile la nivelul landurilor diferă foarte mult între ele. În jumătate din cele 16 landuri, comitetele electorale judiciare participă la recrutare. În unele landuri, acest aspect este abordat în totalitate de Ministerul Justiției din landul respectiv, în timp ce în altele, competența de a decide cu privire la recrutare și la (prima) numire a fost atribuită președinților instanțelor regionale superioare. Unele landuri prevăd participarea obligatorie a unui consiliu al judecătorilor. Altele impun numirea comună de către ministrul competent și un comitet de conciliere în cazul în care consiliul judecătorilor se opune. În unele landuri, judecătorii sunt aleși de către parlamentele naționale și trebuie să fie numiți de organul executiv. IE: Comitetul consultativ pentru numirea judecătorilor recomandă guvernului cel puțin șapte candidați în vederea numirii. În urma deciziei guvernului, președintele numește în mod oficial judecătorul și nu poate refuza numirea candidatului propus. FR: candidații la posturile de judecători sunt selectați printr-un examen specific pentru a deveni judecător și sunt clasificați în funcție de rezultatele obținute. În urma unei discuții între candidat și Ministerul Justiției cu privire la numirea într-o anumită instanță, Consiliul Superior al Magistraturii (Conseil Supérieur de la Magistrature) trebuie să emită un aviz cu privire la prima numire a acestor candidați și, apoi, Ministrul Justiției înaintează președintelui republicii lista candidaților. Acesta trebuie să numească oficial printr-un decret candidații la funcția de judecător, fără a avea o marjă de discreție în această privință. LV: după trei ani, Consiliul de evaluare a calificării judecătorilor, compus din judecători și ales de aceștia, emite un aviz cu privire la evaluarea activității profesionale a unui judecător. NL: decizia de a propune un judecător pentru a fi numit este luată în mod oficial de către un președinte de instanță pe baza recomandării formulate de către

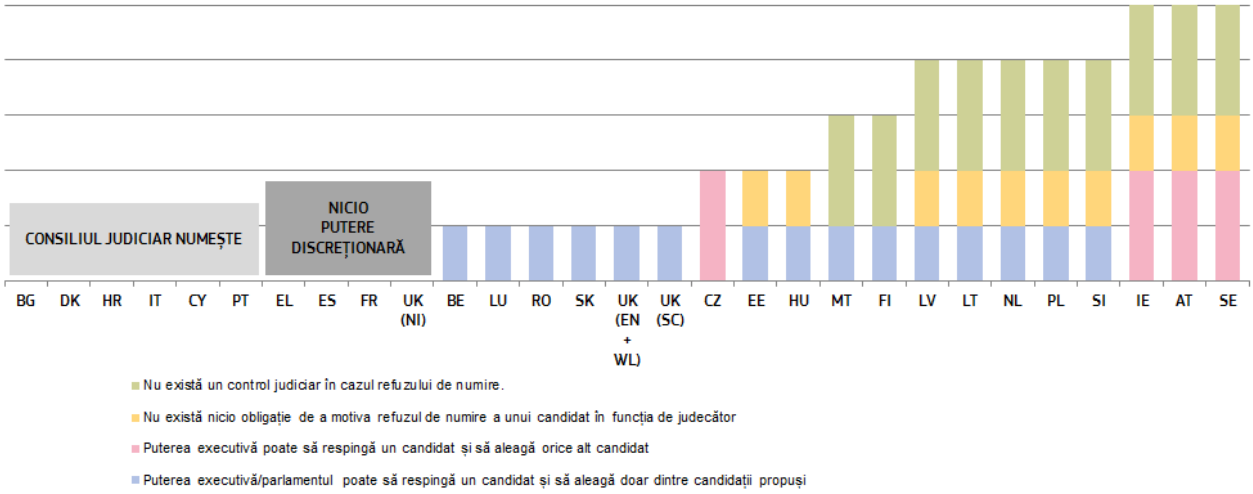
[106] Figura se bazează pe răspunsurile la un chestionar elaborat de Comisie în strânsă colaborare cu ACA-Europa și NPSJC.

[107] Datele sunt colectate prin intermediul unui chestionar actualizat, elaborat de Comisie în strânsă cooperare cu RECJ. Răspunsurile primite din partea statelor membre care nu au consilii judiciare sau care nu sunt membre ale RECJ au fost obținute în cooperare cu Rețeaua președinților Curților Supreme de Justiție ale UE.

Comitetul de Selecție Independent. RO: figura se referă la numirea judecătorilor de rang înalt. UK (EN+WL): se aplică proceduri diferite pentru prima numire a judecătorilor de rang înalt (judecători la Înalta Curte și în instanțe superioare), care sunt prezentate mai sus, și pentru numirea judecătorilor de rang inferior (judecători din cadrul Circuit Court și din instanțe inferioare).

Figura 62 prezintă competența puterii executive (de exemplu, președintele republicii, guvernul) și a parlamentului în numirea judecătorilor care se află la prima numire în instanțele de prim grad de jurisdicție, pe baza prezentării din partea autorităților împuternicite să facă propuneri (de exemplu, Consiliul Judiciar, o instanță) ([108]). Înălțimea coloanei depinde de măsura în care puterea executivă sau parlamentul poate respinge un judecător candidat, poate alege doar dintre candidații propuși sau poate alege și desemna orice alt candidat, chiar dacă respectivul candidat nu este propus de către autoritatea competentă. O garanție importantă în cazul nenumirii este obligația motivării acestei decizii și posibilitatea efectuării unui control judiciar. Figura reprezintă o prezentare faptică a sistemului juridic și nu face o evaluare calitativă a eficacității garanțiilor. De exemplu, ar trebui remarcat faptul că, în mai multe state membre în care puterea executivă sau parlamentul are competența de a respinge un judecător candidat, această competență fie nu a fost niciodată exercitată [de exemplu, NL, AT, SK, SE, UK (EN + WL) și UK (SC)], fie a fost exercitată în foarte puține cazuri (de exemplu LV, SI și FI).

Figura 62: Numirea judecătorilor: competența puterii executive și a parlamentului (*) ([109])

(*) Figura prezintă cadrele naționale așa cum au fost ele în vigoare în decembrie 2017. Pentru fiecare stat membru, s-a acordat un punct în cazul în care puterea executivă/parlamentul poate să respingă un candidat propus și să aleagă un alt candidat dintre cei propuși; s-a acordat un punct în cazul în care nu există nicio obligație din partea puterii executive/a parlamentului de a motiva refuzul de a numi un judecător candidat; s-au acordat două puncte dacă puterea executivă poate să respingă un candidat și să aleagă orice alt candidat și s-au acordat două puncte în cazul în care nu există un control judiciar în cazul refuzului de numire. Cu excepția statelor membre, unde judecătorii de primă instanță sunt desemnați de un Consiliu Judiciar, precum și a LV și SI, unde aceștia sunt numiți de către parlament, în toate celelalte state membre din figură, executivul numește judecătorii de primă instanță. DE: nu există date. A se vedea explicația de sub figura 61. IE: guvernul poate numi o persoană care nu se află pe lista transmisă de Comitetul consultativ pentru numirea judecătorilor, însă în practică nu face acest lucru. Decizia finală cu privire la numire se ia de către președinte, care nu poate refuza. Guvernul nu este obligat să ofere unui candidat respins motivele refuzului de a sfătui președintele să numească respectivul candidat. Nu există nicio procedură de recurs/revizuire în legătură cu o decizie a guvernului de a nu recomanda/sfătui președintele să numească un candidat. EL: decizia finală cu privire la numire se ia de către președinte, care nu poate refuza. ES: judecătorii de primă instanță sunt propuși pentru numire de către Consiliul Judiciar și sunt numiți în mod oficial

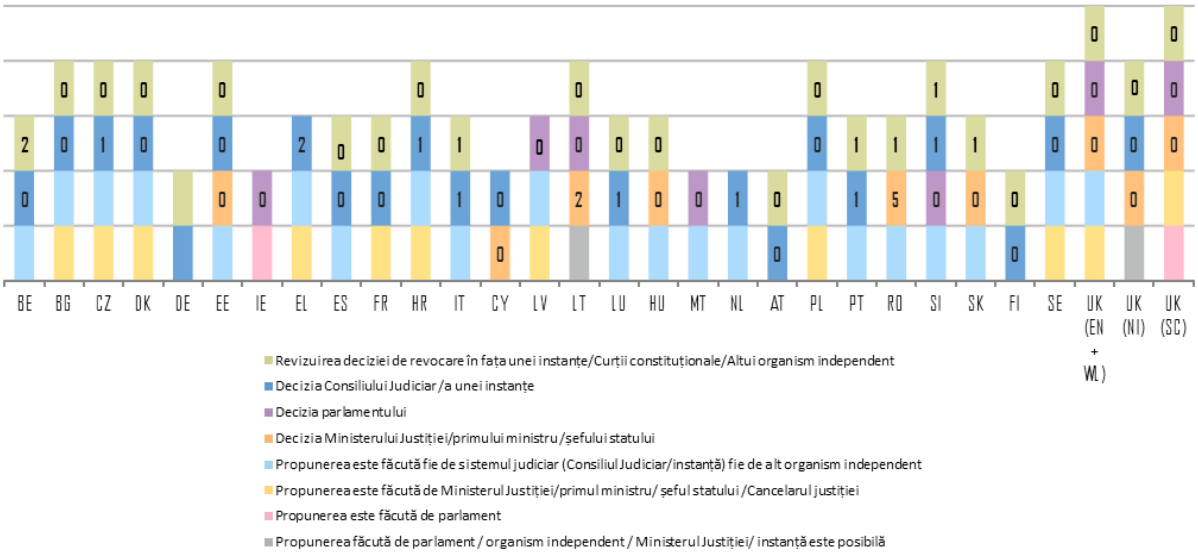
[108] Punctul 44 din recomandare prevede că deciziile privind selecția și cariera judecătorilor ar trebui să se bazeze pe criterii obiective prestabilite prin lege sau de către autoritățile competente. Aceste decizii ar trebui să se bazeze pe merit, ținându-se cont de calificările, competențele și capacitatea necesară pentru pronunțarea de hotărâri cu aplicarea legii și totodată cu respectarea demnității umane. Punctul 48 prevede că un candidat respins ar trebui să aibă dreptul de a contesta decizia sau, cel puțin, procedura în temeiul căreia a fost luată decizia.

[109] Datele sunt colectate prin intermediul unui chestionar actualizat, elaborat de Comisie în strânsă cooperare cu RECJ. Răspunsurile primite din partea statelor membre care nu au consilii judiciare sau care nu sunt membre ale RECJ au fost obținute în cooperare cu Rețeaua președinților Curților Supreme de Justiție ale UE.

prin decret regal de către șefului statului (regele). Cabinetul Președinției este responsabil cu redactarea decretului regal și cu transmiterea acestuia Regelui și Ministrului Justiției. Ministrul Justiției trebuie să aprobe decretul regal, dar nici regele, nici ministrul nu au nicio putere de a se opune deciziei Consiliului Judiciar și trebuie să semneze obligatoriu decretul regal. LT: în lipsa unui aviz din partea Consiliului Judiciar, președintele nu poate numi un judecător. În cazul în care Consiliul Judiciar emite un aviz pozitiv către președinte, acesta din urmă are libertatea de a adopta decizia finală. În cazul în care Consiliul Judiciar emite un aviz negativ pentru președinte, acesta din urmă trebuie să respecte respectivul aviz atunci când adoptă decizia finală. LU: nu există un text obligatoriu pe această temă, însă, până în prezent, autoritatea împuternicită să facă numiri nu a respins niciodată un judecător candidat propus pentru numire de către Comisia de recrutare și de formare a funcționarilor din justiție (Commission du recrutement et de la formation des attachés de justice). AT: conform Constituției, propunerile instanțelor pentru judecătorii candidați nu sunt obligatorii. Cu toate acestea, este o practică generală de a numi numai candidații propuși de instanțele competente. PL: decizia președintelui nu poate fi atacată la Curtea Supremă. RO: președintele poate refuza numai o singură dată numirea unui judecător sau procuror de rang înalt. Refuzul motivat este transmis Consiliului Superior al Magistraturii. SK: președintele ar putea eventual să refuze să numească un judecător candidat, însă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. FI: în cazul în care președintele nu numește candidatul propus, acesta nu poate alege un alt candidat, ci poate amâna doar o singură dată numirea pentru pregătire suplimentară. SE: în cazul în care guvernul dorește să numească un candidat pe care Consiliul pentru propunerea judecătorilor nu l-a prezentat, acesta are obligația legală de a solicita un nou aviz de la Consiliu cu privire la acest alt candidat. UK (EN+WL) și UK (NI): autoritatea împuternicită să facă numiri este lordul cancelar (Ministrul Justiției în UK), care recomandă un judecător candidat pentru numirea oficială de către regină. UK (SC): autoritatea împuternicită să facă numiri este prim-ministrul Scoției, care recomandă un judecător candidat pentru numirea oficială de către regină. În cazul în care prim-ministrul Scoției ar respinge un judecător candidat, autoritatea împuternicită să facă propuneri (Consiliul pentru numiri judiciare al Scoției) poate propune din nou prim-ministrului respectivul candidat. În situația în care un candidat respins consideră că au existat nereguli procedurale sau că a existat o iraționalitate din partea grupului în formularea recomandării sale în temeiul articolului 19 alineatul (3) din Legea privind organizarea sistemului judiciar și a instanțelor (Scoția) din 2008 sau din partea Primului Ministru, în a decide pe cine să nominalizeze în temeiul articolului 19 alineatul (5), ar putea să adreseze o cerere de reexaminare judiciară la Court of Session.

Figurile 63 și 64 prezintă cadrele referitoare la revocarea judecătorilor. Acestea nu indică situația de revocare a judecătorilor din cauza pensionării forțate ca urmare a scăderii vârstei de pensionare.

Figura 63: Revocarea judecătorilor de la instanțele de prim și de al doilea grad de jurisdicție(*) ([110])

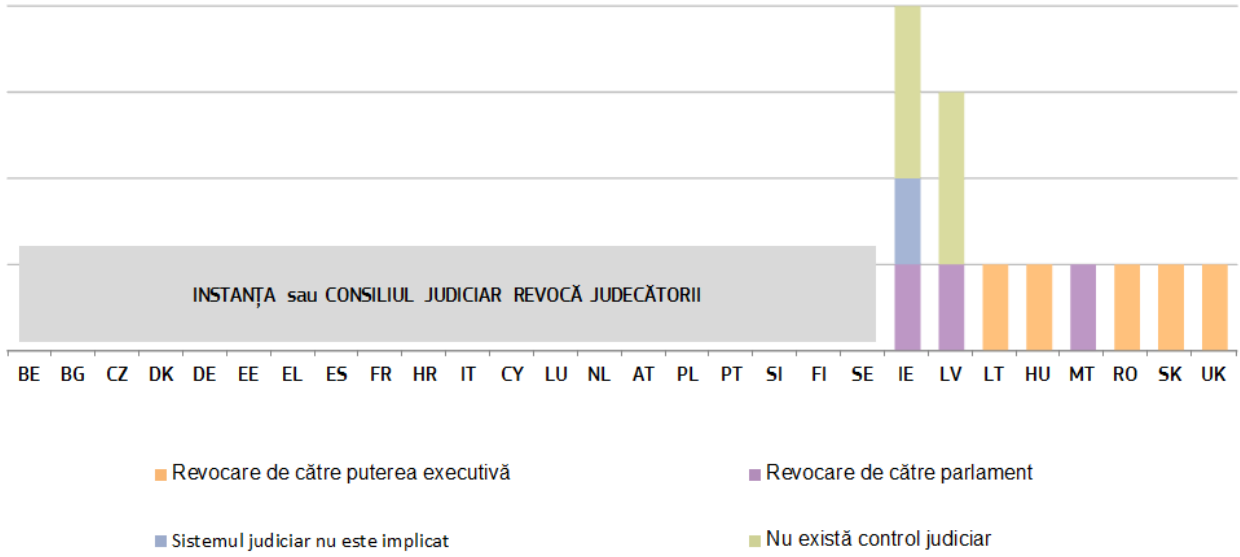

(*) Statele membre sunt prezentate în ordinea alfabetică a denumirii lor geografice în limba de origine. Înălțimea coloanelor nu reflectă în mod necesar eficacitatea garanțiilor. Se indică numărul de judecători care au fost revocați în 2016 de către un anumit organism și numărul de judecători care au contestat revocarea (dacă nu există niciun număr înseamnă că nu există date disponibile). „Propunerea" cuprinde, de asemenea, inițierea procedurilor disciplinare. În unele țări, puterea executivă are obligația, fie prin lege, fie în practică, să dea curs propunerii de revocare a unui judecător înaintate de Consiliul Judiciar (de exemplu, ES și LT). UK (EN+WL): nu au fost revocați judecători salariați cu

[110] Datele sunt colectate prin intermediul unui chestionar actualizat, elaborat de Comisie în strânsă cooperare cu RECJ. Răspunsurile primite din partea statelor membre care nu au consilii judiciare sau care nu sunt membre ale RECJ au fost obținute în cooperare cu Rețeaua președinților Curților Supreme de Justiție ale UE.

normă întreagă. Au fost revocați patru judecători de instanță cu fracțiune de normă (remunerați pe bază de onorariu), precum și cincisprezece magistrați consultanți nesalariați.

Figura 64: Revocarea judecătorilor: competența puterii executive și a parlamentului (*) ([111])

(*) Statele membre sunt prezentate în ordinea alfabetică a denumirii lor geografice în limba de origine. Figura prezintă cadrele naționale așa cum au fost ele în vigoare în decembrie 2017. EE: figura reflectă competența comisiei disciplinare a judecătorilor de a revoca judecătorii. Curtea Supremă en banc (toți judecătorii) poate, de asemenea, să prezinte președintelui o propunere de eliberare din funcție a unui judecător. Decizia președintelui este supusă controlului jurisdicțional. SI: figura reflectă competența Tribunalului Disciplinar de a hotărî asupra sancțiunii disciplinare, precum și competența Consiliului Judiciar de a aprecia dacă un judecător este „nepotrivit pentru serviciul judiciar". În cazul în care un judecător comite o infracțiune prin abuzul de funcția judiciară, Consiliul notifică Parlamentul, care îl revocă pe judecător. UK (EN+WL): în ceea ce privește magistrații superiori (judecătorii Curții Supreme și ai altor instanțe superioare), revocarea necesită, în plus, ca o adresă să fie prezentată Maiestății Sale Regina de ambele Camere ale Parlamentului, la recomandarea Lordului Cancelar și în urma unei investigații de către Oficiul de investigare a conduitei judiciare. UK (NI): un titular al unei funcții judiciare (inclusiv președinții de instanță) poate fi suspendat/revocat numai în cazul în care o instanță statutară a fost convocată în conformitate cu secțiunile 7 și 8 din Legea justiției (Irlanda de Nord) din 2002, cu modificările ulterioare Prim-ministrul poate suspenda un judecător al Curții de Apel sau al Înaltei Curți, cu acordul Președintelui Curții Supreme, atunci când prim-ministrul și Lordul Cancelar au în vedere depunerea unor propuneri de prezentare a unei adrese către Maiestatea Sa Regina. Restul titularilor de funcții judiciare pot fi suspendați de către Lord Chief Justice, în cazul în care o instanță statutară recomandă aceasta. UK (SC): un judecător al Court of Session și președintele Scottish Land Court pot fi eliberați din funcție numai de către Maiestatea Sa Regina, la recomandarea prim-ministrului Scoției. Prim-ministrul va face o astfel de recomandare dacă (și numai dacă) Parlamentul scoțian, la propunerea prim-ministrului, hotărăște că o astfel de recomandare trebuie făcută și, în cazul în care persoana în cauză este Lord President sau Lord Justice Clerk, dacă prim-ministrul s-a consultat cu prim-ministrul Marii Britanii.

Președinții de instanță sunt judecători și, prin urmare, fac parte din sistemul judiciar. Protejarea independenței și imparțialității instanței și a judecătorilor individuali fac parte din atribuțiile (care diferă între statele membre) președinților de instanță. În conformitate cu standardele europene, în special Avizul nr. 19 (2016) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) privind rolul președinților de instanță, procedurile de numire a președinților de instanță ar trebui să urmeze aceeași cale ca cea pentru selectarea și numirea judecătorilor. Acesta include un proces de evaluare a candidaților și un organism care are autoritatea de a selecta și/sau de a numi judecători în conformitate cu standardele stabilite în Recomandarea din 2010 ([112]). Sistemul de selecție și numire a președinților de instanță ar trebui să includă, de regulă, un proces de selecție competitivă, bazat pe o cerere deschisă de candidaturi, a candidaților care îndeplinesc condițiile prestabilite prevăzute de lege ([113]).

Standardele europene prevăd că garanțiile de inamovibilitate din funcție a judecătorilor se aplică în mod egal funcției de președinte de instanță, că procedurile în caz de eliberare din funcție

[111] Datele sunt colectate prin intermediul unui chestionar actualizat, elaborat de Comisie în strânsă cooperare cu RECJ. Răspunsurile primite din partea statelor membre care nu au consilii judiciare sau care nu sunt membre ale RECJ au fost obținute în cooperare cu Rețeaua președinților Curților Supreme de Justiție ale UE.

[112] Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) Avizul nr. 19 (2016) Rolul președinților Curții, 10 noiembrie 2016 (Avizul din 2016), punctul 38: https://rm.coe.int/opinion-no-19-on-the-role-of-court-presidents/16806dc2c4

[113] Punctul 38 din Avizul din 2016.

înainte de termen a președinților de instanță să fie transparente, că orice risc de influență politică ar trebui să fie complet exclus și că participarea Ministerului Justiției la acest proces ar trebui evitată ([114]).

Figura 65: Numirea și revocarea președinților de instanță (*) ([115])

(*) Statele membre sunt prezentate în ordinea alfabetică a denumirii lor geografice în limba de origine. Simbolul [O] înseamnă că parlamentul revocă (IE și MT) sau propune revocarea președinților de instanță [IE și UK (SC)]. Figura prezintă cadrele naționale așa cum au fost ele în vigoare în decembrie 2017. DK, DE, IE, AT și UK: nu există posibilitatea de a revoca un președinte de instanță numai din funcția de președinte de instanță - revocarea include întotdeauna și revocarea din funcția de judecător. CZ: figura reflectă cadrul în vigoare în ceea ce privește președinții și vicepreședinții instanțelor districtuale, instanțelor regionale și instanțelor superioare. DE: numirea președinților de instanță variază în rândul landurilor federale. ES: deși numirea oficială a președinților de instanță se face printr-un decret regal semnat de rege (în calitate de șef de stat) și de Ministrul Justiției, nici regele, nici ministrul nu pot formula obiecții cu privire la propunerea de numire cu caracter obligatoriu înaintată de Consiliul Judiciar. LT: parlamentul numește judecătorii (președinții) Curții de Apel. HU: figura reflectă numirea președinților instanțelor districtuale, pentru litigii de muncă și administrative, care sunt numiți de președinții instanțelor regionale. Președintele Oficiului Național al Justiției numește președinții instanțelor regionale și președinții instanțelor regionale de apel. AT: figura reflectă numirea președinților instanțelor districtuale (Bezirksgerichte). Președintele federal, care desemnează prin lege președinții de instanță pe baza avizului ministrului justiției, a delegat, în practică, dreptul de a numi președinții instanțelor districtuale ministrului justiției, care, la rândul său, a delegat puterea de numire președinților instanțelor regionale superioare. Guvernul numește președinții instanțelor regionale superioare.

– Garanții privind numirea membrilor Consiliilor Judiciare –

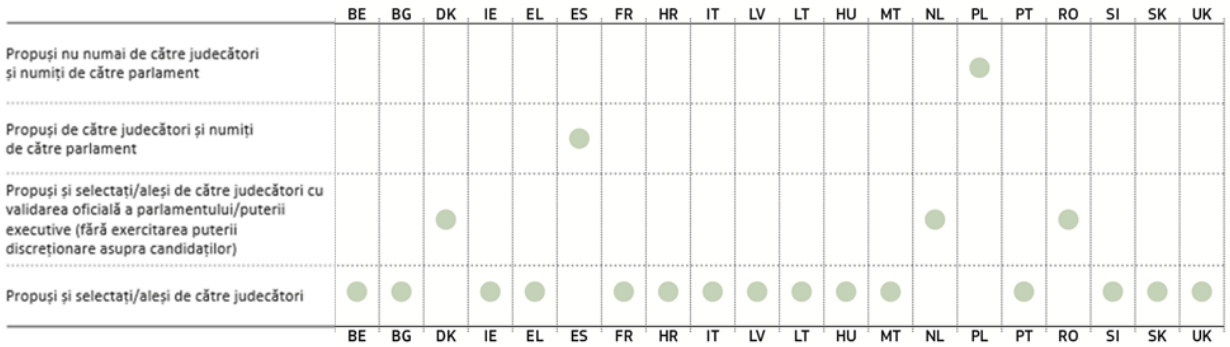
Consiliile judiciare sunt organisme esențiale pentru asigurarea independenței justiției. Standardele europene bine stabilite, în special recomandarea din 2010, precizează că „cel puțin jumătate dintre membrii Consiliilor Judiciare ar trebui să fie judecători aleși de colegii lor de la toate

[114] Punctele 45 și 47 din Avizul din 2016.

[115] Datele sunt colectate prin intermediul unui chestionar actualizat, elaborat de Comisie în strânsă cooperare cu RECJ. Răspunsurile primite din partea statelor membre care nu au consilii judiciare sau care nu sunt membre ale RECJ au fost obținute în cooperare cu Rețeaua președinților Curților Supreme de Justiție ale UE.

nivelurile sistemului judiciar, cu respectarea pluralismului în cadrul sistemului judiciar”([116]). Statele membre sunt cele care își organizează propriile sisteme de justiție, inclusiv în ceea ce privește decizia dacă înființează sau nu înființează un Consiliu Judiciar. Cu toate acestea, dacă un stat membru înființează un Consiliu Judiciar, independența Consiliului trebuie garantată în conformitate cu standardele europene.

Figura 66: Numirea judecătorilor membri ai Consiliilor Judiciare: rolul sistemului judiciar (*) ([117])

(*) Statele membre sunt prezentate în ordinea alfabetică a denumirii lor geografice în limba de origine. Figura prezintă cadrele naționale așa cum au fost ele în vigoare în decembrie 2017. DK: judecătorii membri ai Consiliului sunt aleși de judecători. Toți membrii sunt numiți oficial de Ministrul Justiției. EL: judecătorii membri sunt selectați prin tragere la sorți. ES: judecătorii membri sunt numiți de Parlament — Consiliul comunică Parlamentului lista candidaților care au primit sprijin din partea asociației judecătorilor sau a 25 de judecători. NL: judecătorii-membri sunt selectați de către sistemul judiciar și sunt numiți la propunerea Consiliului, care se bazează, printre altele, pe avizul unui comitet de selecție (constând în principal din judecători și personalul instanțelor). Toți membrii Consiliului sunt desemnați în mod oficial printr-un decret regal, un act administrativ care nu lasă nicio marjă de apreciere puterii executive. PL: judecătorii-membri candidați sunt propuși de grupuri de cel puțin 2 000 de cetățeni sau de 25 de judecători. Din rândul candidaților, cluburile deputaților aleg până la nouă candidați, dintre care un comitet din camera inferioară a Parlamentului (Sejm) stabilește o listă finală de 15 candidați, numiți de Sejm. RO: campania și alegerea judecătorilor-membri sunt organizate de Consiliul Superior al Magistraturii. După confirmarea listei finale a judecătorilor-membri aleși, Senatul o va valida „en bloc”. Senatul poate refuza validarea listei numai în caz de încălcare a legii în procedura de alegere a membrilor consiliului și numai dacă încălcarea a avut o influență asupra rezultatului alegerilor. Senatul nu își poate exercita competențele discreționare în ceea ce privește alegerea candidaților UK: judecătorii-membri sunt selectați de către judecători.

– Garanții privind funcționarea serviciului de urmărire penală –

Procuratura are un rol major în sistemul de justiție penală, precum și în cooperarea în materie penală. Funcționarea adecvată a serviciului de urmărire penală este importantă pentru combaterea infracțiunilor de spălarea banilor și de corupție. În scopul cooperării judiciare, parchetul ar putea fi considerat o autoritate a statului membru responsabilă cu administrarea justiției penale ([118]).

Organizarea serviciilor de urmărire penală variază în întreaga UE și nu există un model uniform pentru toate statele membre. Cu toate acestea, există o tendință larg răspândită de a aloca resurse pentru un parchet mai independent, mai degrabă decât pentru unul subordonat sau asociat puterii executive ([119]). Indiferent de modelul sistemului judiciar național sau de tradiția juridică în care acesta este ancorat, standardele europene impun statelor membre să ia măsuri eficiente pentru a garanta că procurorii sunt în măsură să-și îndeplinească sarcinile și

[116] Punctul 27; a se vedea, de asemenea, punctul C subpunctul (ii) din Planul de acțiune al Consiliului Europei din 2016; punctul 27 din Avizul nr. 10 al CCJE privind Consiliul Judiciar în serviciul societății; și punctul 2.3 din Raportul RECJ privind „Consiliile Judiciare” pentru perioada 2010-11.

[117] Datele sunt colectate prin intermediul unui chestionar actualizat, elaborat de Comisie în strânsă cooperare cu RECJ.

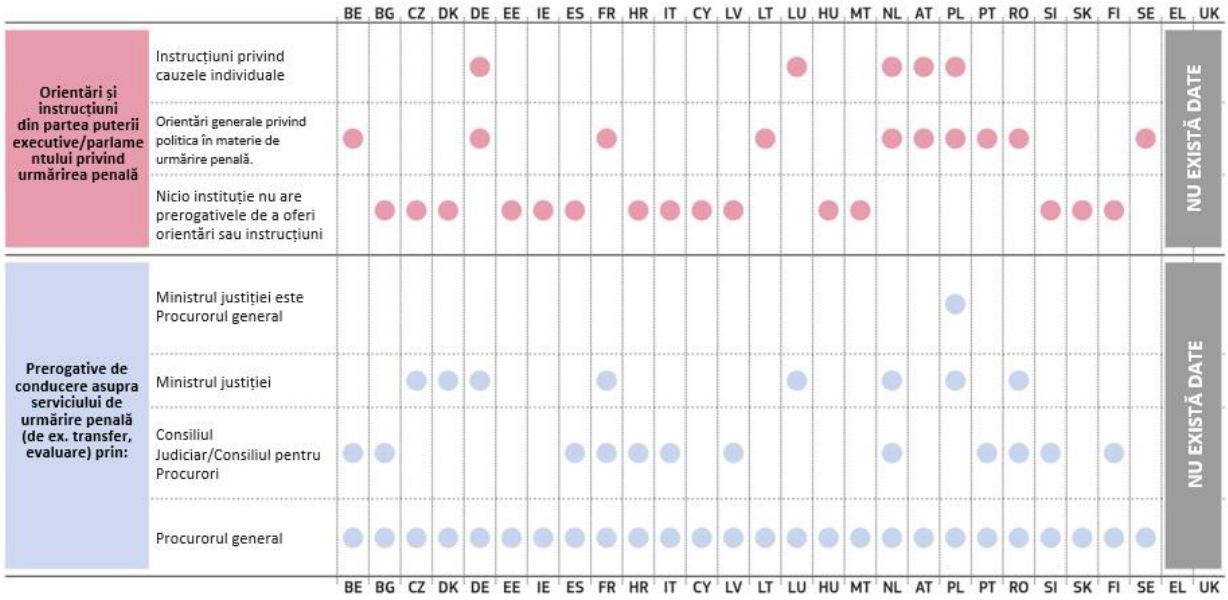
[118] C-453/16 PPU, Özçelik, 10 noiembrie 2016, UE: C: 2016: 860, punctul 34.

[119] Raportul CDL-AD(2010)040-e privind standardele europene legate de independența sistemului judiciar: Partea a II-a — Serviciul de urmărire penală — Adoptat de Comisia de la Veneția — la cea de-a 85-a sesiune plenară (Veneția, 17-18 decembrie 2010), punctul 26.

responsabilitățile profesionale în condiții juridice și organizatorice adecvate ([120]) și fără ingerințe nejustificate ([121]). În special, în cazul în care guvernul dă instrucțiuni de natură generală, de exemplu în ceea ce privește politica privind criminalitatea, aceste instrucțiuni trebuie să fie scrise și publicate într-un mod adecvat ([122]). În cazul în care guvernul are puterea de a da instrucțiuni pentru urmărirea penală în legătură cu o cauză anume, aceste instrucțiuni trebuie să conțină garanții adecvate ([123]). Părțile interesate (inclusiv victimele) ar trebui să poată contesta decizia unui procuror de neîncepere a urmăririi penale ([124]).

Figura 67 prezintă o imagine de ansamblu asupra anumitor aspecte ale organizării serviciilor de urmărire penală. Figura arată cine deține competențele de gestionare a serviciilor de urmărire penală, cum ar fi competența de a decide asupra unei măsuri disciplinare privind un procuror, competența de a transfera procurorii fără consimțământul lor, competența de a evalua și promova un procuror și alte competențe de control . Figura prezintă autoritățile responsabile de gestionarea serviciului de urmărire penală: i) numai procurorul general; ii) combinație între competențele procurorului general și ale Consiliului Judiciar/Consiliului Procuraturii; iii) rolul Ministerului Justiției în conducerea serviciului de urmărire penală. Figura arată, de asemenea, dacă puterea executivă sau parlamentul au posibilitatea de a oferi orientări generale privind politica în domeniul criminalității sau instrucțiuni privind urmărirea penală în cazuri individuale. Figura nu prezintă mecanismele existente privind independența internă a procurorilor față de procurorul general. Figura 67 prezintă doar o prezentare factuală a anumitor aspecte ale organizării serviciilor de urmările penală și nu evaluează funcționarea eficientă a acestora, acest lucru necesitând o evaluare specifică țării ([125]).

Figura 67: Organizarea serviciilor de urmărire penală (*) *(sursa: Comisia Europeană împreună cu Grupul de experți privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului)*

(*) Statele membre sunt prezentate în ordinea alfabetică a denumirii lor geografice în limba de origine. BE: Ministrul Justiției elaborează directivele privind urmărirea penală și politica în materie penală în baza recomandărilor Comisiei procurorilor generali. BG: Ministrul Justiției poate propune numirea, promovarea, retrogradarea, transferul și eliberarea din funcție a procurorilor CZ: Ministrul Justiției are competența de a decide promovarea procurorilor. DK: Ministerul Justiției are

[120] Recomandarea Rec (2000) 19 privind rolul procuraturii în sistemul de justiție penală, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 6 octombrie 2000 (Recomandarea din 2000), punctul 4.
[121] Recomandarea din 2000, punctele 11 și 13.
[122] Recomandarea din 2000, punctul 13, litera c).
[123] Recomandarea din 2000, punctul 13, litera d).
[124] Recomandarea din 2000, punctul 34.
[125] De exemplu, rapoartele privind BG și RO din cadrul Mecanismului de cooperare și verificare sau rapoartele de țară din cadrul semestrului european.

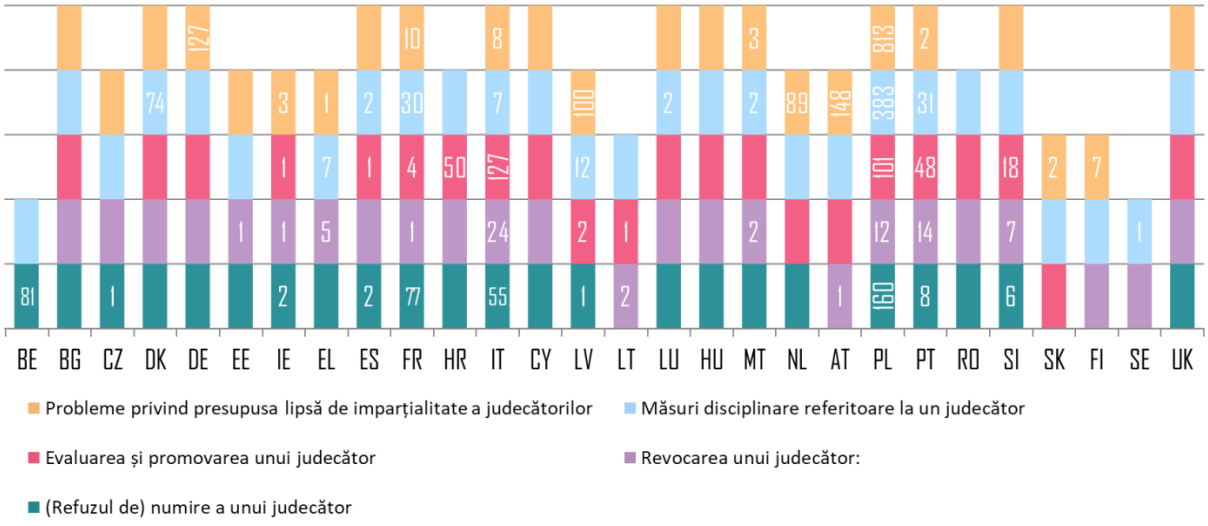
competența de a decide cu privire la promovare și la măsurile disciplinare privind procurorii. FR: Ministrul Justiției are competența de a decide asupra măsurilor disciplinare pentru procurori, după obținerea avizului Consiliului Superior al Magistraturii. CY: Consiliul Judiciar revocă Procurorul General. LT: Parlamentul (Seimas) stabilește prioritățile operaționale ale Procuraturii și efectuează controlul parlamentar al acțiunilor fără caracter procedural. LU: Ministrul Justiției poate cere serviciilor de urmărire penală să înceapă urmărirea penală într-o cauză (dar nu poate să ceară neînceperea urmăririi penale). Cu toate acestea, nu au existat astfel de instrucțiuni de mai mult de 20 de ani. Nu există o cerință legală pentru Ministrul Justiției de a consulta un procuror sau de a solicita avizul Procurorului General cu privire la o astfel de instrucțiune. Marele Duce, în calitate de șef de stat, are competența de a decide promovarea procurorilor. NL: Ministrul Justiției poate să ordone serviciile de urmărire penală să înceapă sau nu urmărirea penală într-o cauză, dar trebuie să obțină în prealabil o opinie motivată în scris de la Biroul Procurorului General (College van procureurs-generaal) cu privire la instrucțiunile sugerate. Cu toate acestea, până acum, a existat doar un astfel de caz cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Ministrul Justiției are competența de a decide asupra anumitor măsuri disciplinare privind procurorii. AT: Ministrul Justiției trebuie să prezinte instrucțiunile pentru procurorii din subordine unui „Consiliu de instruire" (Weisungsrat) în vederea consultării. PL: Procurorul General, care este și Ministrul Justiției, are competența de a decide cu privire la promovarea procurorilor. PT: Parlamentul poate emite orientări generale privind politica în materie de urmărire penală. RO: competențele de conducere ale Ministrului Justiției constau în verificarea eficienței manageriale a procurorilor, a modului în care procurorii își exercită competențele și a relațiilor acestora cu partidele și cu alții. Controlul nu poate consta în verificarea măsurilor sau a deciziilor luate de procurori. Ministrul Justiției, atunci când consideră necesar, din proprie inițiativă sau la cererea Consiliului Superior al Magistraturii, își exercită controlul asupra procurorilor prin intermediul procurorilor desemnați de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, de Procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, Procurorul Șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau de Ministrul Justiției. Ministrul Justiției poate solicita informații cu privire la activitatea parchetelor și poate emite recomandări scrise privind prevenirea și controlul criminalității. SK: competențele Consiliului Procuraturii nu includ gestionarea directă a serviciului de urmărire penală, așa cum se menționează în diagramă. SE: guvernul poate emite orientări generale privind politica în materie de urmărire penală.

– Activitatea judiciară a instanțelor supreme –

Instanțele supreme naționale sunt importante pentru asigurarea respectării independenței judecătorești în situațiile referitoare la judecători. În cooperare cu Asociația Consiliilor de Stat și a Jurisdicțiilor Administrative Supreme ale UE (ACA-Europa) și cu Rețeaua Președinților Curților Supreme de Justiție a UE (NPSJC), Comisia a elaborat un chestionar la care au răspuns instanțele supreme și instanțele administrative supreme.

Figura 68 prezintă o imagine de ansamblu asupra competențelor și activității judiciare a acestor instanțe în anumite situații legate de judecători, unde independența judiciară ar putea fi pusă în pericol. Acolo unde sunt disponibile date, cifrele reflectă câte cauze au fost soluționate de instanțele supreme din 2012 până în 2017 sau mai devreme, în cazul cauzelor de referință.

Figura 68: Atribuțiile și activitatea judiciară a instanțelor supreme judecătorești în situațiile referitoare la judecători (*) *(sursa: Comisia Europeană împreună cu ACA-Europa și NPSJC)*

*(*) Statele membre sunt prezentate în ordinea alfabetică a denumirii lor geografice în limba de origine. Măsurile disciplinare referitoare la un judecător includ măsuri preventive. Contestațiile depuse împotriva hotărârii pronunțate de judecătorul în cauză nu sunt luate în considerare, chiar dacă ridică probleme legate de independența sau imparțialitatea judiciară. Instanțele judecătorești implicate în activități judiciare între 2012 și 2017 și cauze de referință anterioare (sunt trecute cu caractere aldine numele instanțelor a căror jurisprudență este prezentată în figură; lipsa unui număr denotă că nu au fost raportate cauze). BE: **Conseil d'Etat** (Consiliul de Stat). BG: Върховен административен съд (Curtea Administrativă Supremă). CZ: **Nejvyšší správní soud** (Curtea Administrativă Supremă) DK: **Højesteret** (Curtea Supremă). DE: **Bundesverwaltungsgericht** (Tribunalul Administrativ Federal), Dienstgerichte (Instanțele de Apel), Bundesverfassungsgericht*

(Curtea Constituțională Federală), instanța federală a jurisdicției relevante. EE: ***Riikohus*** *(Curtea Supremă). IE:* ***Chúirt Uachtarach*** *(Curtea Supremă). EL:* ***Συμβούλιο της Επικρατείας*** *(Consiliul de Stat), camera judecătorului în cauză. ES:* ***Tribunal Supremo*** *(Curtea Supremă), camera (specială) a instanței respective. FR:* ***Conseil d'Etat*** *(Consiliul de Stat), Cour de Cassation (Curtea Supremă), prim-președintele curții de apel. HR:* ***Vrhovni sud*** *(Curtea Supremă), Ustavni Sud (Curtea Constituțională), președintele instanței superioare specifice, președintele instanței. IT:* ***Consiglio de Stato*** *(Consiliul de Stat), Corte Suprema di Cassazione (Curtea Supremă). CY: deciziile în aceste situații sunt luate de Consiliul Suprem de Justiție (CSJ), alcătuit din judecătorii Curții Supreme; deciziile CSJ nu fac obiectul unei revizuiri judiciare. LV:* ***Augstākā tiesa*** *(Curtea Supremă), Disciplinārtiesa (instanța disciplinară), instanța administrativă superioară. LT:* ***Vyriausiasis Administracinis Teismas*** *(Curtea Administrativă Supremă), Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă). LU:* ***Cour administrative*** *(Curtea Administrativă) Cour de Cassation (Curtea Supremă). HU: Fővárosi Törvényszék (Curtea Regională din Budapesta), szolgálati bíróságok (Instanțele de Apel), alte camere ale aceleiași instanțe. MT:* ***Curtea de Apel****, Curtea Constituțională. NL:* ***Hoge Raad*** *(Curtea Supremă), Centrale Raad van Beroep (cea mai înaltă instanță administrativă care se ocupă de cauzele sociale), Raad van State (Consiliul de Stat). AT:* ***Verwaltungsgerichtshof*** *(Curtea Administrativă Supremă), Personalsenat (camera specială de evaluare) a instanței superioare,* ***Oberster Gerichtshof*** *(Curtea Supremă). PL:* ***Naczelny Sąd Administracyjny*** *(Curtea Administrativă Supremă), alte camere jurisdicționale ale aceleiași instanțe,* ***Sąd Najwyższy*** *(Curtea Supremă); Seria de probleme privind presupusa lipsă de imparțialitate a judecătorilor reflectă numărul total de plângeri împotriva respingerii recursurilor în instanțele administrative, PT:* ***Supremo Tribunal Administrativo*** *(Curtea Administrativă Supremă),* ***Supremo Tribunal de Justiça*** *(Curtea Supremă). RO:* ***Înalta Curte de Casație și Justiție*** *(Curtea Supremă). SI:* ***Vrhovno sodišče*** *(Curtea Supremă), președintele curții. SK:* ***Najvyšší súd*** *(Curtea Supremă), Ústavný súd (Curtea Constituțională). FI:* ***korkein hallinto-oikeus*** *(Curtea Administrativă Supremă),* ***korkein oikeus*** *(Curtea Supremă). SE:* ***Arbetsdomstolen*** *(Tribunalul pentru Litigii de Muncă), tingsrätt (Tribunalul Județean), Högsta domstolen (Curtea Supremă), Högsta förvaltningsdomstolen (Curtea Administrativă Supremă). UK: Curtea Supremă.*

3.3.3. Rezumat privind independența sistemului judiciar

Independența sistemului judiciar este un element fundamental al unui sistem de justiție eficace. Aceasta este esențială pentru asigurarea statului de drept, a caracterului echitabil al procedurilor judiciare și a încrederii cetățenilor și a întreprinderilor în sistemul juridic. Din acest motiv, orice reformă a justiției ar trebui să susțină statul de drept și să respecte standardele europene cu privire la independența sistemului judiciar. Tabloul de bord indică tendințele privind percepția asupra independenței sistemului judiciar și imaginile de ansamblu privind competența și influența puterii executive asupra situațiilor în care independența sistemului judiciar poate fi în pericol.

- Tabloul de bord din 2018 prezintă evoluția la nivelul **percepției asupra independenței** din sondajele realizate în rândul cetățenilor (Eurobarometru), al întreprinderilor (Eurobarometru și Forumul Economic Mondial) și al judecătorilor (RECJ):
  - Toate sondajele indică, în general, *rezultate similare*, în special în rândul statelor membre cu nivelul cel mai scăzut și cel mai ridicat de percepție asupra independenței sistemului judiciar.
  - Sondajul Forumului Economic Mondial (figura 59), prezentat pentru a șasea oară, arată că percepția întreprinderilor asupra independenței s-a *îmbunătățit sau a rămas stabilă* în aproximativ două treimi din statele membre atât în comparație cu anul precedent, cât și începând din anul 2010. În comparație cu anul 2010, s-au înregistrat îmbunătățiri în mai multe state membre în care percepția asupra independenței se situează la un nivel scăzut.
  - Printre motivele pentru percepția privind lipsa de independență a instanțelor și a judecătorilor, cel mai frecvent au fost menționate *ingerințele sau presiunile din partea guvernelor și a politicienilor*, urmate de presiunea exercitată de interesele economice sau de alte interese specifice. Ambele motive sunt în continuare importante pentru mai multe state membre în care percepția asupra independenței este foarte scăzută (figurile 55 și 57).
  - Printre motivele care duc la o percepție satisfăcătoare asupra independenței instanțelor și a judecătorilor, aproape patru cincimi din întreprinderi și cetățeni (echivalentul a 38 % sau, respectiv, 44 % din toți respondenții) au menționat *garanțiile oferite de statutul și funcția judecătorilor*.
- Tabloul de bord privind justiția pentru anul 2018 prezintă imagini de ansamblu asupra **competenței sistemului judiciar, a executivului și a parlamentului** în numirea și revocarea judecătorilor și președinților de instanță, selecția judecătorilor-membri ai Consiliilor Judiciare și unele aspecte organizatorice ale serviciilor de urmărire penală:
  - Figurile 61-64 indică competența sistemului judiciar, a executivului și a parlamentului în **numirea și revocarea judecătorilor**. În majoritatea statelor membre există un sistem de

control reciproc (al puterilor statului), iar un organism independent propune judecătorii candidați pentru numire. Din acest motiv, este esențial să se garanteze independența Consiliului Judiciar în conformitate cu standardele europene în statele membre în care a fost înființat un astfel de Consiliu.

- Figura 65 indică competența sistemului judiciar, a executivului și a parlamentului în **numirea și revocarea președinților de instanță.** În majoritatea statelor membre, există garanții puternice în numirea și în revocarea președinților de instanță. În foarte puține state membre, puterea executivă are o influență puternică asupra numirii și revocării președinților de instanță.
- Figura 66 indică rolul sistemului judiciar în **numirea judecătorilor-membri ai Consiliului Judiciar.** Statele membre sunt cele care își organizează propriile sisteme de justiție, decizând inclusiv dacă instituie sau nu un Consiliu Judiciar. Cu toate acestea, dacă un stat membru înființează un Consiliu Judiciar, independența Consiliului trebuie garantată în conformitate cu standardele europene. În aproape toate statele membre, judecătorii membri ai Consiliilor sunt propuși și aleși sau selectați de judecători.
- Pentru prima dată, figura 67 prezintă câteva elemente privind organizarea **serviciilor de urmărire penală**.
- Instanțele supreme naționale joacă un rol esențial în asigurarea independenței sistemului judiciar. Pentru prima dată, figura 68 prezintă **competențele și activitatea judiciară a instanțelor supreme** în anumite situații legate de judecători, în cazul în care independența acestora ar putea fi pusă în pericol. În anumite state membre, a existat un nivel ridicat de activitate judiciară în aceste domenii în ultimii cinci ani.

4. CONCLUZII

Cea de-a șasea ediție a tabloului de bord privind justiția în UE prezintă tendințele în funcționarea sistemelor naționale de justiție într-un mod mai clar: o serie de state membre au dat dovadă de hotărâre în acțiunile lor de reformare a justiției și au reușit să îmbunătățească în continuare eficiența sistemului lor de justiție. Cu toate acestea, rămân anumite probleme nu numai în funcționarea sistemelor judiciare, ci și în ceea ce privește conținutul anumitor reforme desfășurate în statele membre. Comisia și-a asumat angajamentul de a asigura că orice reformă a justiției respectă statul de drept și standardele europene privind independența sistemului judiciar.